

jímž bylo zrušeno stav. povolení udělené stolicí prvou. Za tohoto stavu věci mohl nss řešiti jedinou otázkou, t. j. zda žal. úřad odepřev o rekursu st-lčině věcně rozhodnouti, učinil tak právem.

Důvod, ze kterého žal. úřad věcné rozhodnutí odepřel, není ovšem vyjádřen s žádoucí určitostí. Je možno rozuměti mu tak, že nárok na povolení stavby na veř. prostranství st-lce vůbec nemůže příslušet, ježto veř. uliční prostranství podle svého určení je vůbec vyloučeno ze zastavitelnosti. Avšak odůvodnění, jež žal. úřad k výroku svému připojil, může míti také ten smysl, že st-lce, třebaže nabyla práva disponovati s dílcem veř. prostranství tím způsobem, že zřídí na něm zamýšlenou stavbu, nemůže následkem ustanovení stav. řádu náležeti nárok na udělení stav. konsensu. Než ať vykládá se nař. rozhodnutí v tom či onom smyslu, nelze je uznati zákonným.

Popírá-li žal. úřad zásadně právní možnost, aby soukromník zřídil na veř. prostranství jakýkoli stav. objekt, má pravdu jen do té míry, že takováto dispozice s veř. statkem neleží v rámci veřejného užívání statku veřejného. Přehlíží však, že obec jako správkyň a majitelka veř. statku může v zásadě uděliti jednotlivci povolení ke zvláštnímu užívání tohoto statku, jež jde nad meze veřejného jeho užívání, a že toto zvláštní užívání může po případě záležeti i v tom, že na veř. prostranství zřídí se nějaký objekt stavební. Takovéto povolení bylo st-lce za připojení určitých podmínek vskutku uděleno, a to usnesením místní rady z 21. dubna 1927, a usnesení toto bylo st-lce sděleno výměrem magistrátu z 26. května 1927. Tím padá ovšem důvod nař. rozhodnutí, sluší-li mu rozuměti ve smyslu shora na místě prvéu uvedeném.

Má-li se však nař. rozhodnutí přikládati ten smysl, že st-lka přes to, že dostalo se jí povolení ke zvláštnímu užívání veř. statku, nemůže následkem ustanovení stav. řádu míti právního nároku na stav. povolení na veř. prostranství právě proto, že jde o veř. prostranství, nemá názor ten v takové všeobecnosti opory v ustanoveních stav. řádu. Neboť okolnost, že stavba má se provésti na veř. prostranství, není podle stav. řádu již sama o sobě důvodem pro odepření stav. povolení. Je naopak úkolem stav. úřadu, pokud se týče vyšších stolic stavebních, aby zkoumaly, zdali konkrétní projekt je s hlediska stavebně-policejních předpisů a vzhledem k okolnostem konkrétního případu přípustný a žádané povolení nemůže býti odepřeno, nestojí-li mu v cestě zjištěné konkrétní závary. Jestliže tedy stav. sbor zrušil stav. povolení st-lce udělené ze zcela určitých věcných důvodů, jejichž nezákonnost st-lka ve svém rekursu snažila se dovoditi, pak bylo povinností žal. úřadu námitkami jejími věcně se zabývati, a úřad ocitl se v rozporu se zákonem, když odepřel tak učiniti z důvodu, který v zákoně opory nemá.

Č. 8613.

Dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí: * Vy-zvání úřadu, aby bylo podáno přiznání k dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí, vydané dříve nežli straně dle § 1 dávk. prav. vznikla dávková

povinnost, není schopno založiti pro stranu, jež lhůtu v něm stanovenou zmeškala, preklusi po rozumu §§ 16 a 17 dávk. prav.

(Nález ze dne 16. května 1930 č. 7.937.)

V ě c: Marta St. ve Šp. a Anna B. v S. (adv. Dr. Em. Patz z Prahy) proti zemskému správnímu výboru v Praze o dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí.

V ý r o k: Nař. rozhodnutí se zrušuje pro nezákonnost.

D ů v o d y: Smlouvou trhovou z 12. června 1925 prodaly st-lky $\frac{2}{3}$ nemovitostí zanesených ve vložce č. . . katastrální obce Sp. Platebním rozkazem ze 4. ledna 1927 byla st-lkám vyměřena dávka z přírůstku hodnoty nemovitostí na základě nabývací hodnoty nemovitostí k 1. lednu 1914 úředně dle § 17 dávk. pravidel předpokládané podle vyjádření obecního úřadu ve Sp., ježto zcizitelky podaly přiznání pozdě.

Žal. úřad odvolání z tohoto plat. rozkazu nevyhověl. — — —

O stížnosti do tohoto rozhodnutí podané nss uvážil:

Povinnost platiti dávku z přírůstku hodnoty nemovitostí vzniká dle § 1 dávk. pravidel převodem nemovitosti pravidel převodem nemovitosti. V případech, kdy smlouva o převodu nemovitosti podléhá úřednímu schválení (souhlasu), platí dle § 1 odst. 4 za den převodu den schválení (souhlasu). Teprve tímto dnem vzniká tedy v uvedených případech také povinnost platiti dávku.

Účelem ukládacího řízení jest zjistiti a formalisovati dávkovou povinnost straně po zákonu vzešlou. Dokud tedy není dána skutečnost, na kterou zákon připíná vznik dávkové povinnosti, nemá strana povinností uložených jí v § 16 dávk. pravidel a nemůže ani úřad předsevzítí žádný akt patřící do ukládacího řízení s účinkem, který aktu tomu v ukládacím řízení je přiznati. Nemůže tedy ani vyzvání, podati přiznání k dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí, dané straně před tím, než-li převod nemovitostí je perfektním, míti účinků vyzvání dle § 16 dávk. pravidel a nemůže tedy také neuposlechnutí vyzvání onoho míti pro stranu za následek její preklusi.

Strana v přiznání výslovně udala, že pozemků č. kat. . . . nabyla v roce 1922 v řízení dle zák. č. 318/19. Z toho již mohl vyměřující úřad seznati, že převod jich vyžaduje schválení stpú-u dle zák. č. 311/20. V odvolání strana opětně na tuto okolnost poukazovala a dodala, že schválení bylo dáno obvodovou úřadovnou v H. teprve 1. srpna 1925. Ježto dle toho, co řečeno, teprve tento den platí dle § 1 odst. 4 dávk. pravidel za den převodu, vznikla straně povinnost dávková teprve tímto dnem a nemohlo proto vyzvání, podati přiznání k dávce, ze 7. července 1925, míti účinků v § 16 dávk. pravidel uvedených a nemohlo tedy nedodržení lhůty určené straně ve vyzvání tomto míti za následek její preklusi.

Okolnost, že zcizovací jednání bylo úřadu oznámeno již 17. června 1925, jest bezvýznamnou již proto, že oznámení to bylo učiněno nabyvatelem a nikoliv zcizitelem.